

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

2

BUDUARO PASLAPTYS

SARAH MACLEAN

SKANDALINGOS
MEILĖS
PAMOKOS

svajonių knygos

**SKANDALINGOS
MEILĖS
PAMOKOS**

SARAH MACLEAN

SKANDALINGOS
MEILĖS
PAMOKOS

Romanas

Vilnius
2022

Prologas

Tenka pripažinti, kad tarp jaunųjų Londono damų plinta tikrų tikriausia epidemija – graudi tikrovė verčia susimąstyti apie blogiausią scenarijų.

Mes, savaimė suprantama, kalbame apie senmergystę.

Apmaudu, tačiau santuokinės laimės spinduliai nusigręžę nuo daugybės mūsų gražiame mieste gyvenančių netekėjusių ledi. Nenustebtume, jei šiems vilčių kupiniems pumpurėliams taip ir nepasitaikytų proga išsiskleisti visu grožiu! Štai todėl, brangioji Skaitytoja, mes, visuomeninės pareigos paskatinti, sudarėme laiko patikrintų patarimų rinkinį, palengvinsiantį itin gniuždančią užduotį – sutuoktinio paieškas.

Jūsų dėmesiui pristatome pamokymus „Kaip ištekėti už lordo“.

*„Perlai ir pelerinos“
1823 m. birželis*

Taunsendų Parkas
Danskroftas, Jorkšyras

Ledi Izabelė Taunsend stabtelėjo aptriušusiame gimtųjų namų priimamajame. Pasistengė numaldyti ausyse šniokščiantį kraują ir įsistebeilijo į priešais mindžikuojantį išblyškusį, liauną it nendrė vyriškį.

– Tamstą atsiuntė mano tėvas.

– Tikrai taip.

– Gal malonėtumėte pakartoti paskutinį sakinį?

Tikriausiai bus neteisingai supratusi žodžius, ką tik nusprūdusius nuo šio itin nelaukto svečio liežuvio.

Vyras nusišypsojo. Nuo bejausmio, atgrasaus vypsniu Izabelei nudiegė pilvą.

– Žinoma, – nutęsė nepažįstamasis. Žodis įsirangė tarp judviejų, o kambario sienos staiga susispaudė. – Mudu susižadėję.

– Spėju, kad sakydamas „mudu“... omenyje turite...

– Jus. Ir save. Mudu susituoksime.

Izabelė papurtė galvą.

– Atleiskite, tamsta esate...

Vyras suglumo.

– Aspertonas. Lajonelis Aspertonas, – išbėrė, aiškiai suiržęs dėl jos nedėmesingumo.

Izabelė mintyse pasižadėjo vėliau pagalvosianti apie nelemtą vardą. Iš pradžių susidoros su jo savininku – iš pažiūros ne itin nuovokiu vyriškiu. Žinoma, ji jau seniai suprato, kad tėvo draugužiai proto pertekliumi nepasižymi.

– Kaipgi taip atsitiko, kad mudu susižadėjome, pone Aspertonai?

– Aš jus išlošiau.

Izabelė užmerkė akis, pasistengė neprarasti savitvardos. Užgniauzė kartu su žodžiais atplūdusius – kaip ir kiekvieną sykį – pyktį ir nuoskaudą.

– Išlošėte, – ji vėl pažvelgė į išblyškėlio akis.

– Taip, – Aspertonas nė nebandė apsimesti susidrovėjęs. – Tėtušis jus užstatė.

– Kaipgi kitaip, – Izabelė irzliai atsikvėpė. – Ir kokia suma mane įkainojo?

– Šimtu svarų.

– Ką gi. Brangiau nei įprastai.

Aspertonas užuominą praleido pro ausis. Pasipūtėliškai vyptelėjo ir žengė artėliau.

– Aš laimėjau. Dabar priklausote man. Teisėtai, – ištiesė ranką, perbraukė pirštu jai per skruostą ir prislopinęs balsą pridūrė: – Manau, abu tuo džiaugsimės.

Izabelė stovėjo ramiai. Šiaip ne taip susitvardė nenusipurčiusi.

– Smarkiai tuo abejoju.

Lajonelis pasilenkė. Izabelės žvilgsnį prikaustė lūpos – raudonos, glotnios lyg nuvaškuotos.

– Tada būsiu priverstas jus perkalbėti.

Ji žengtelėjo ataturpsta. Priešais save brūžtelėjo seną nudrengtą kėdę, išsisuko nuo tariamo jauniko bučinio ir nemalonaus artumo. Aspertono akys sužvilgo.

„Jam patinka medžioti.“

Reikia padaryti tam galą. Tučtuojau.

– Apgailėstauju, bet veltui sukorėte tokį ilgą kelią, pone Aspertonai. Matote, jau senokai esu pilnametė. Tėvui... – Izabelė nutilo, nugurkė nuo žodžio apkartusias seiles, – pats metas suvokti, kad iš manęs lošti beprasmiška. Iš to niekada nieko gero neišeina. Ir dabar neišeis.

Lajonelis stabtelėjo, išplėtė akis.

– Jis jau yra tai daręs?

„Daugybę kartų.“

– Kaip suprantu, faktas, kad tėtušis pralošė vienintelę dukterį, tamstai atrodo visai priimtinas. Deja, žinia, jog grafas Redikas taip pasielgė toli gražu ne pirmąsyk, užgavo jūsų jausmus. Ar aš teisi?

– Žinoma! – sužiopčiojo Aspertonas.

Izabelė padilbakiavo į būsimąjį sužadėtinį.

– Kodėl?

– Nes jis jus užstatė žinodamas, kad įsipareigojimo netesės!

„Tikrų tikriausias tėvo draugužis.“

– Teisybė. Tai akivaizdus šio sandorio neteisėtumo įrodymas, – piktdžiugiškai patvirtino Izabelė. Ji staigiai nusigręžė ir plačiai atlapojo duris į kitą kambarį. – Nema-lonu pranešti, pone Aspertonai, bet esate jau septintas, atvykęs pareikšti teisių į mano ranką ir širdį, – pamačiusi svečio nuostabą, ji nesutvardė šypsenos. – O kad jau taip atsitiko, sykiu būsite ir septintas viengungis, išvykęs iš Taunsendų Parko tuščiomis.

Aspertonas sužiopčiojo mėsingomis lūpomis. Lyg kokia menkė.

Izabelė mintyse suskaičiavo iki penkių.

Jie visada pratrūksta ties penkiais.

– Neišdegs! Man pažadėjo žmoną! Grafo dukterį! – spigiai sušniaukrojo Lajonelis, primindamas Izabelei visus kartu su jos tėtušiu besišlaistančius atgrasius vel-tėdžius.

Tik kad paties tėtušio ji jau šešerius metus nė akyse neregėjo.

Izabelė susinėrė rankas ant krūtinės ir apdovanojo vargšėlį užuojautos kupinu žvilgsniu.

– Spėju, jums buvo užsiminta ir apie gausų kraitį?

Aspertono akys vėl sužibo. Pagaliau jį suprato.

– Būtent.

Izabelei jo beveik pagailo. *Beveik.*

– Apmaudu, bet iš kraičio jau neliko nė penso. – Jau-nikis suraukė kaktą. – Gal norėtumėte arbatos?

Jai bežiūrint lėtaeigis krumpliaratis Lajonelio galvoje pagaliau apsuko ratą.

– Ne! – suriko jis. – Nenoriu arbatos! Atvykau žmonos ir, Dievas mato, vienas atgal negrįšiu! Tik su jumis!

Izabelė ramiai atsiduso ir tarė:

– Visa širdimi vyliausi, kad išvengsime šios akimirkos.

Klaidingai supratęs jos žodžius Aspertonas išpūtė krūtinę.

– Nė kiek tuo neabejoju. Bet iš šių namų išvyksiu tik su man pažadėta žmona! Esate mano! Teisėtai!

Tai taręs, puolė artyn.

„Visi puola.“

Izabelė žengė į šalį ir Aspertonas įgarmėjo pro atvirą tarpdurį. Į prieškambarį.

Ten jo laukė moteris.

Izabelė nusekė iš paskos. Karštakošis sustingo it stabo ištiktas. Pamatė tris moteris, pasitempusias kaip puikiai išmuštruoti kareiviai, stovinčias lyg gynybinė siena tarp jo ir namo durų. Savaime suprantama, tokių moterų Aspertonas kaip gyvas nebuvo regėjęs.

Žinoma, jis niekada ir nesusigaudys žiūrėjęs į tris mo-teris.

Izabelė jau seniai įsitikino, kad vyrai mato tik tai, ką nori matyti.

Lajonelio Aspertono žvilgsnis įsmigo į virėją, nuklydo prie arklininko, stabtelėjo prie liokajaus.

Paskui sugrįžo prie Izabelės.

– Ką tai reiškia?

Panelė arklininkė pliaukštelėjo pintiniu botagu sau per šlaunį. Aspertonas krūptelėjo.

– Prašytume nekelti balso prieš ledi, pone.

– Aš... Aš esu... – liesame kakle virptelėjo Adomo obuolys.

– Griūte įgriuvęs iš ano kambario, aiškiai įrodėte *nesqs* džentelmenas, – virėja mostelėjo didžiuliu, sunkiu kočėlu.

Lajonelis vėl žvilgtelėjo į Izabelę. Ši tik moteriškai gūžtelėjo.

– Viliamės, kad neketinote užsipulti ledi Izabelės, – prašneko nepriekaištingai išlygintą uniformą vilkintis, iškrakmolyta kaklaskare pasipuošęs liokajus.

Juo besidedanti mergina tingiai apžiūrinėjo rankose laikomo kardo ašmenis. Izabelė iš paskutiniųjų stengėsi nedirsčioti į tuščią lopinėlių ant sienos, kur dar visai neseniai kabėjo šis prieštvaninis – ir greičiausiai visiškai atšipęs – ginklas.

„Ko jau ko, o aktorystės talento joms atseikėta su kaupu.“

– Aš... Ne!

Stojo ilga tylą. Izabelė luktelėjo, kol pono Aspertono kaktą nublizgino prakaitas, o krūtinė ėmė kilnotis tankiau. Galiausiai Izabelė įsiterpė.

– Ponas Aspertonas skubinosi išvykti, – paaiškino kuo maloniausiai. – Tiesa, pone?

Vyras lyg užburtas stebeilijosi į lėtus, bauginamus apskritimus ore piešiantį Keitės botagą. Nervingai linktelėjo.

– Tiesa... Skubėjau.

– Kažin ar jis grįš. Negrįšite, pone?

Lajonelis Asperonas ilgam nutilo. Keitė pliaukštelėjo minkštos odos rimbu į grindis. Staigus judesys pažadino vyrą iš transo. Jis krūptelėjo ir ryžtingai papurtė galvą.

– Ne. Aš taip nemanau.

Džeinės kardo galiukas terkštelėjo į marmurines grindis. Tuščioje, erdvioje patalpoje nuaidėjo garsus žvangesys.

Izabelė išplėtė akis.

– Manau, derėtų *apsispręsti*, ko norite, pone, – sušnibždėjo.

Asperonas skubriai atsikrenkštė.

– Taip. Žinoma. Noriu pasakyti – ne. Aš negrįšiu.

Panelės Taunsend veidą nuplieskė plati draugiška šypsena.

– Puiku. Tai likite sveikas. Esu tikra, pats rasite, kaip išeiti, – ji mostelėjo į trijų moterų saugomas duris. – Sudie.

Tai tarusi, grįžo į priimamąjį ir tvirtai uždarė duris. Priėjo prie lango ir dar spėjo pamatyti, kaip liesas it kartis vyriškis strimgalviais nubilda namo laiptais ir užsiropštes ant arklio driuokia tolyn lyg devynių velnių genamas.

Giliai atsiduso.

Ir tik tada davė valią ašaroms.

Tėvas pralošė ją kortomis.

Dar kartą.

Pirmasis sugildė skaudžiausiai. Galėtų pamanyti, kad prie tokių akibrokštų priprantama, deja, Izabelė apstulbdavo kiekvieną sykį.

Tartum tikėtusi, jog kada nors viskas pasikeis. Tartum viltusi, kad vieną dieną tėtuisis ims ir virs kažkuo kitu, liausis buvęs Švaistūnas.

Vis dar tikėjosi, kad vieną dieną tėvas ją pamils.

Kas nors pamils.

Izabelė akimirka susimąstė apie tėvą. Švaistūną. Žmogų, kuris palikęs žmoną ir vaikus trūnyti gūdžiame kaime, išrūko į Londoną – gyventi palaido, skandalingo gyvenimo. Vyra, kuriam dėl nieko neskaudėjo širdies. Nei dėl mirusios žmonos, nei dėl tarnų, kurie, nepanorę dirbti be atlygio, vienas paskui kitą išėjo iš darbo. Grafas Redikas nesuko galvos dėl dukters, laiškuose maldaujančios grįžti į Taunsendų Parką ir gražinti šiam užmiesčio dvarui bent kruopelę buvusios didybės. Jei ne dėl jos, tai bent dėl įpėdinio.

Kartą tėtuisis sugrižo...

Ne. Apie tai ji dabar negalvos.

Grafas Redikas – žmogus, atėmęs Izabelės mamai gyvastį. Iš jos brolio, dar visai kūdikio, atėmęs tėvą.

Jei tėvas nebūtų palikęs jų likimo valiai, atsakomybės už dvarą našta nebūtų nugulusi ant Izabelės pečių. Ji pasiraitojo rankoves ir kaip įmanydama stengėsi, kad namiškiai turėtų stogą virš galvos ir maisto ant stalo. Dvaras didelio pelno nenešė, bet gaunamų pajamų užteko, kad jo gyventojai ir nuomininkai šiaip ne taip sudurtų galą su galu. Deja, visus likusius pinigus alei paskutinio penso tėtuisis skandalingai ištaškėdavo Londone.

Maisto Taunsendų Parke netrūko, o prasta Švaistūno reputacija apsaugojo dvarą nuo nepageidaujamų svečių. Izabelė tvarkėsi kaip užsigėidusi, nevaržoma skvarbių aukštuomenės žvilgsnių.

Ir svajajo apie kitokį gyvenimą.

Gyvenimą, kuriame būtų turėjusi viską, kas skirta grafų dukterims: vaikystę be menkiausio rūpestėlio, ap-
rūpintą, žėrinčią ateitį; padorų gerbėją, susidomėjusį *ja*,
o ne kortomis išloštu prizų.

Ji svajajo apie gyvenimą, kuriame nebūtų tokios siau-
bingos vienatvės.

„Svajonės ir lieka svajonėmis.“

Kambario durys prasivėrė, tyliai užsidarė. Izabelė nu-
sijuokė pati iš savęs, nusišluostė ašarotus skruostus. Atsi-
gręžusi sutiko supratingą, rimtą Džeinės žvilgsnį.

– Nereikėjo jo pergąsdinti.

– Pats kaltas, – pareiškė liokajumi persirengusi bičiulė.

Izabelė linktelėjo. Prieš išspirdama Aspertoną lauk, jo
vietoj išvydo tėvą. Akis vėl superšėjo.

– Nekenčiu jo, – sušnibždėjo užgniaužusi ašaras.

– Žinau, – atsakė tarpduryje tebestovinti Džeinė.

– Jei tėvas čia pasirodytų, savomis rankomis nudėčiau.

Draugė linktelėjo.

– Man regis, to nebeprireiks, – ji kilstelėjo ranką. Su-
bolavo pergamentas. – Izabele. Grafas... mirė.

I

*Ko gi būtų vertos šios pamokos, brangioji Skaitytoja, jei nė ne-
numanytumėte, kurio džentelmeno širdį taip uoliai mokotės užka-
riauti? Suprantama, tokiu atveju mūsų pastangos nueitų perniek.*

*Argi mums nepasisekė, mielosios ledi! Gyvename mieste,
garsėjančiame kaip geriausių, protingiausių, žaviausių vien-
gungių lobynas! Londono gatvėmis vaikštinėja daugybė vie-
nišų, turtingų, santuokai subrendusių vyriškių, kuriems iki
pilnos laimės tetrūksta vieno – žmonos!*

*Tokio vyriškumo idealo paieškos – nelengva užduotis, bet
nesibaiminkite, brangioji Skaitytoja! Šį sunkų darbą atlikome
mes – išnaršėme miestą ir sudarėme jūsų neįkainojamo, beribio
dėmesio verčiausių lordų sąrašą.*

Jums leidus aptarkime pirmąjį...

*„Perlai ir pelerinos“
1823 m. birželis*

Blakstienomis žaismingai suklopsėjusi šviesiaplaukė perpildė kantrybės taurę. Lordas Nikolas Sent Džonas patyliukais nusiplūdo ir susmego giliau į krėslą. Tiesiog neįtikėtina: užteko liaupsių lėkštame moteriškame žurnale ir visos londonietės ūmai virto įkyriomis kvaišėlėmis!

Iš pradžių jam tai patiko – visai smagus prasiblaškymas. Paskui ėmė plūsti kvietimai. Namų, stovinčių Šv. Jokūbo rajone, laikrodis nespėjo ir dviejų popiet išmušti, o prie durų slenksčio jau stypsojo ledi Ponsonbi. Moterėlei prisireikė aptarti neatidėliotiną reikalą – kažkaip susijusį su neseniai iš Pietų Italijos parsigabenta skulptūra. Bet Nikui taip lengvai akių neapdumsi. Tokia angis kaip ledi Ponsonbi į viengungio duris pasibelstų tik genama vienintelio tikslo. Tikslo, kuris – Nikas tuo nėmaž neabejojo, – lordui Ponsonbi vargiai pasirodytų protingas.

Tad jis paspruko. Iš pradžių į Karališkąją antikvarų draugiją. Pasislėpė bibliotekoje, vietoje, kurioje niekas nė girdėti nebuvo girdėjęs apie moteriškus žurnalus, ką jau kalbėti apie jų skaitymą. Nelaimėi, žurnalistas (Niką net supurtė nuo tokio laisvamaniško žodžio) atliko savo juodą darbą. Nė valandai neprabėgus, liokajus jam pranešė apie keturias įvairaus amžiaus ir padėties damas, žūt būtinai panūdusias pasikalbėti apie marmurines skulptūras. Visos primygtinai tvirtino, esą tik lordas Nikolas galįs joms padėti.

Tai prisiminęs Nikas prunkštelėjo į bokalą.

„Marmurinės skulptūros, kurgi ne.“

Jis dosniai atlygino liokajui už diskretiškumą ir vėl pasipustė padus. Šįkart galvos dėl orumo nesuko – išsliūkino pro užpakalines pastato duris ir nėrė į siaurą

apskretusią gatvelę. Tokia aplinka nuotaikos, suprantama, nepataisė. Timptelėjęs skrybėlės kraštelį žemėliau ir prisidengęs veidą, Nikolas nudūlino į savo šventovę – taverną „Šuo ir karvelis“, kur tamsiame kampe prakiūtojo pastarąsias keletą valandų.

Įvarytas į tikrų tikriausius spąstus.

Įprastomis aplinkybėmis Nikolas būtų mielai pasidavęs viliokės padavėjos apvalumų kerams. Bet toji mergužėlė buvo jau keturiolikta tądien atvirai juo susižavėjusi gražiosios lyties atstovė. Dėmesys skersai gerklės stojosi. Perliejęs merginą rūsčiu žvilgsniu Sent Džonas niauriai įsistebeilijo į alaus bokalą. Sulig kiekviena minute jo nuotaika vis labiau bjuro.

– Reikia nešdintis iš šito nelemto miesto.

Kitapus stalo sugriaudėjęs sodrus juokas ūpo anaip tol nepraskaidrino.

– Patarčiau neužsimiršti – galiu be jokio vargo išsiųsti tave atgal į Turkiją, – suniurzgė Nikas.

– Iš visos širdies viliuosi, kad to nepadarysi. Nesinorėtų praleisti tokio įdomaus spektaklio atomazgos, – jo bičiulis Durukanas grįžtelėjo per petį ir tamsiomis akimis tingiai nužvelgė dailutę padavėją. – Kaip apmaudu. Į mane ji nė nedirstelėjo.

– Mergaitė turi galvą ant pečių.

– Labiau tikėtina, kad paprasčiausiai tiki viskuo, kas rašoma žurnaluose, – nusikvatojo Rokis, pamatęs surauktą draugo kaktą. – Na jau, Nikai, argi tai blogai? Londono moterys viešai paskelbė tave... tobulu jaunikiu.

Nikas prisiminė namuose laukiančią šūsnį kvietimų – kiekvienoje tų šeimų gyveno netekėjusios dukterys – ir nugarė didelį gurkšnį alaus. Pastatė alavinį bokalą ant stalo.

– Perkūniškai blogai, – murmtelėjo.
– Tavim dėtas, paprasčiausiai pasinaudočiau padėtimi. Dabar bet kuri moteris pultų tau į glėbį.
Nikas perliejo bičiulį šaltu mėlynų akių žvilgsniu.
– Dėkoju. Ir be to nelemto žurnalo gyvenimu nesi-skundžiau.

Rokis tik kažką nesuprantamai numykė ir mostelėjo jaunai padavėjai. Ši atšvilpė lyg iš lanko paleista strėlė. Pasilenkė prie Niko – kaip įmanydama žemiau, kad visos sultingos grožybės atsiskleistų kaip ant delno – ir sušnibždėjo:

– Milorde? Ar turite... pageidavimų?

– Turime, išties, – atsakė Rokis.

Begėdė plestelėjo Nikui ant kelių, prisišliejo arčiau.

– Padarysiu viską, ko panorėsi, širduk, – sumurkė žemu, gosliu balsu, prisispaudė krūtimis prie krūtinės. – Ko tik širdelė užsigeis.

Nikolas atplėšė ranką nuo kaklo, kišenėje sužvejojo kroną ir įspraudė mergužėlei į delną.

– Labai viliojantis pasiūlymas, – tarė pastatęs ją ant kojų. – Deja, noriu tik dar vieno bokalo alaus. Verčiau pasiieškok kito kompaniono.

Merginos veidas apniuko, bet jau po sekundėlės jos akys nukrypo į Rokį. Vertinantis žvilgsnis nuslydo plačia svetimšalio krūtine, tamsia oda, stambiomis stipriomis rankomis.

– Einam? – pakvietė. – Kitoms juodžiai nepatinka, bet man tai jokia bėda.

Rokis nė nekrustelėjo, bet Nikas pamatė, kaip, suskambus tokiai įžūliai užuominai apie jo kilmę, įsitempė draugo pečiai.

– Bandyk laimę kitur, – atkirto turkas ir abejingai nusisuko.

Sulaukusi tokio vieningo atkirčio padavėja suraukė nosį ir nuspūdino šalin. „Reikia tikėtis, alaus pripils“, – vylėsi Nikas. Nulydėjęs ją akimis, pajuto į save susmigusius kitų tavernoje sėdinėjančių moterų žvilgsnius.

– Visos jos plėšrūnės, – subambėjo. – Visos iki vienos.

– Regis, *bulanas* pagaliau suprato, ką reiškia būti medžiojamam.

Išgirdęs turkišką žodį Nikas skausmingai vyptelėjo. Prisiminė su šiuo vardu susijusią istoriją. Jau daugelį metų niekas nevadino jo *bulanu* – sekliu. Dabar iš pravar dėės teliko bereikšmis žodis, kitados Rytuose, Osmanų imperijoje, praleistų dienų priminimas. Ten Nikas buvo kitas – bevardis – žmogus, kurio įgūdžiai galiausiai nuvedė jį pražūtin.

Likimo ironija. Nikolo Sent Džono gyvenimas Turkiijoje baigėsi tą akimirka, kai jį išsižiūrėjo moteris. Jis užsimiršo ir leidosi įviliojamas į spąstus – kone tikraja to žodžio prasme.

Dvidešimt dvi dienas turkų kalėjime prasikamavusį bičiulį išvadavo Rokis. Pabėgęs į Graikiją Sent Džonas atsižadėjo savo pomėgio visiems laikams.

Didžiumą dienų tuo džiaugėsi... Mėgavosi Londono malonumais, tvarkė verslo reikalus, tyrinėjo senienas. Tačiau kartkartėmis susizgribdavo besiilgįs senojo gyvenimo.

Kur kas smagiau medžioti nei būti medžiojamam.

– Tave visuomet supo moterys, – Rokio pastaba sugrąžino Niką į tikrovę. – Matyt, tapai mažumėlę atsparesnis

apžavams. Niekad nesupratau, kuo jas trauki. Esi bjaurus šunsnu...

– Prašaisi kumščio?

Turko veidą nuplieskė plati šypsena.

– Džentelmeniškumo įsikūnijimui šiukštu nederėtų mosuoti kumščiais.

– Surizikuosiu geru vardu. – Nikas dėbtelėjo į draugą. – Bus labai smagu nutrinti tą vypsniį tau nuo veido.

Rokis vėl nusikvatojo.

– Nuo moteriško dėmesio tamstos smegenėlės visai suskystėjo. Negi manai mane įveiksiąs? – žaliūkas užsikvėpė dilbiais ant stalo, sakytum, demonstruodamas jų stambumą. – Kur dingio tavo humoro jausmas? Jei tai būtų nutikę man ar tavo broliui, juoktumeisi už pilvo susiėmęs.

– Deja, tai atsitiko man.

Nikas apmetė taverną akimis ir apmaudžiai atsiduso. Pro užkeigos duris įžengęs aukštas tamsiaplaukis vyriškis sustojo prie slenksčio, tiriamai nužvelgė tirštą minią. Mėlynos akys stabtelėjo prie Nikolo. Tamsiaplaukis linksmi kilstelėjo antakį ir per žmonių jūrą nusiyrė jų stalelio link.

Nikas perliejo Rokį kaltinamu žvilgsniu.

– Prašaisi išsiunčiamas į Turkiją. Tiesiog iš kailio neriesi. Bičiulis žvilgtelėjo per petį į atvykėlį ir išsišiepė.

– Būtų buvę labai nemandagu nepakviesti jo prisidėti prie linksmybių.

– Ak, kokia netikėta sėkmė. Prisipažįstu, nė nesapnavau, jog kada nors pasitaikys proga atsidurti šalia geidžiamiausio Londono viengungio, – kažkas nutęsė žemu linksmu balsu.

Pakėlęs akis Nikas išvydo prie jų stalelio stovintį brolių dvynį – Gabrielių Sent Džoną, markizą Rolstoną. Rokis atsistojo, paplekšnojo Gabrieliui per nugarą ir mostelėjo prisidėti prie jų.

Rolstonas klestelėjo ant kėdės ir pridūrė:

– Kita vertus, turėjau numanyti tave čia rasiąs... Slėptuvėje. Bailys.

Nikolas suraukė antakius.

– Ką tik sakiau, – nusikvatojo Rokis, – kad jei *tave* būtų išrinkę geidžiamiausiu Londono jaunikiu, Nikas iš visos širdies mėgautųsi tamstos kančiomis.

Gabrielis atsilošė, kvailokai vyptelėjo.

– Nė kiek tuo neabejoju. Vis dėlto matyti, kad laime netrykšti, broleli. Kodėl?

– Numanau, jog čionai atsibeldei pasidžiaugti mano nelaimė, – burbtelėjo Nikas. – Bet, esu tikras, tavęs laukia kur kas įdomesni užsiėmimai. Argi neturėtum linksminti jaunosios žmonelės?

– Savaimė aišku, – Rolstonas nusišypsojo švelniau. – Deja, Kelė pati išgrūdo mane pro duris. Liepė trūks plyš tave surasti. Ketvirtadienį ji rengia vakarienę. Kviečia judu abu. Nenorėtų, kad lordas Nikolas tokį vakarą viešas klaidžiotų Londono gatvėmis ir žvalgytųsi žmonos.

– Labai tikėtina, kad jei ne Kelės kvietimas, Sent Džonas kaip tik taip ir elgtųsi, – nusišaipė Rokis.

Nikas apsimetė jo neišgirdęs.

– Neįau ir Kelė skaito tą nelemtą žurnaliūkštį?

Dievaži, jis vylėsi, kad svainės tokios nesąmonės nedomina. Jei ir ji skaito šitas rašliavas, išsigelbėti nėra jokios vilties.

Gabrielis pasilenkė.

– Šios savaitės numerį? Visi skaitėme. Sent Džonų vardas vėl tariamas su pagarba, Nikai. Pagaliau. Šaunuolis.

Sugrįžo padavėja, išdėliojo ant stalo bokus. Merginos akyse plykstelėjusią nuostabą kaipmat pakeitė džiugesys. Žvilgsnis nuslydo Niku, Gabrieliumi, vėl sugrįžo prie Niko. Žmonės nedažnai matydavo dvynius kartu, tad išdrįsę pasirodyti viešumoje broliai Sent Džonai smalsių žvilgsnių neatsigindavo. Nikas neištvėręs nusuko akis.

Rolstonas dosniai atsilygino padavėjai ir tarė:

– Kita vertus, moterims, kitados alpėjusioms dėl manęs, nūnai pasitaikė antra proga – tu neturi titulo, bet patrauklumo nestokoji. Sakytum, esi jaunesnė, šiek tiek prastesnė mano kopija.

Nikolas paskersakiavo į brolių ir bičiulį. Abudu leipo juokais kaip kokie nevispročiai.

– Kad jus kipšai peklon nujotų! – palinkėjo jis, kilstelėjęs bokalą.

Brolis pakėlė savąjį.

– Mielai ten keliaučiau vien už proga pamatyti tave tokį nesavą. Žinai, geidžiamiausio jaunikio vardas – anaip tol ne pats baisiausias dalykas, Nikai. Galiu paliudyti, kad santuoka nė per nago juodymą neprimena to kalėjimo, kokį anksčiau įsivaizdavau. Paaiškėjo, kad vedbinis gyvenimas – kupinas malonumų.

Nikas atsilošė.

– Kelė suminkštino tavo širdį, Gabrieli. Pameni, kaip kankinai, bėgiodamas nuo įkyrių motušių ir koktaus jų dukrelių dėmesio?

– Nelabai.

– Tik todėl, kad Kelė – vienintelė moteris, pamilusi tave su visomis nuodėmėmis ir ydomis, – pabrėžė

Nikas. – Mano reputacija kur kas švaresnė. Esu nepalyginamai vertingesnis laimikis, tepadedu man Dievas.

– Žinai, ir tau santuoka gali išeiti į naudą.

Nikolas taip ilgai stebėjosi į bokalą, kad jo kompanionai pamanė atsakymo nebesulauksią.

– Manau, niekam ne paslaptis, kad santuoka – ne man. Gabrielis neaiškiai kriuktelėjo.

– Norėčiau priminti, kad ir sau taikiau tą pačią taisyklę. Ne visos moterys tokios kaip ta beširdė kalė, abejingai pasiuntusi tave myriop, – tvirtai pareiškė.

– Ji – tik viena iš visos virtinės, – atsiliepė brolis ir godžiai atsigėrė. – Ačiū už patarimus, bet jau pats išsi-aiškinau, kokie santykiai man labiausiai patinka. Trumpalaikiai ir neskausmingi.

– Tavim dėtas, Sent Džonai, tomis trumpomis draugystėmis nesipuikuočiau. – Rokis plačiai išsišiepė Gabrieliui ir pridūrė: – Didžiausia problema – ne tavimi susidomėjusios moterys, bet tos, kurias pats pasirenki. Jei nesileistum taip lengvai sugundomas vargšėlėmis besidedančių apsimetėlių, tavo nuomonė apie gražiosios lyties atstoves kaipmat pagerėtų.

Nikas ir pats tai žinojo. Jį nuo jaunų dienų traukė bėdų prispaustos moterys. Buvo akivaizdu, kad ši viena didžiausių silpnybių atneša kur kas daugiau bėdų nei džiaugsmo. Deja, jis neįstengė savęs pakeisti.

Tad nusistatė griežtas taisykles. Laikė moteris rankos atstu. Jokių mylimųjų. Jokių reguliarių pasimatymų. Ir visų svarbiausia – jokios žmonos.

– Šiaip ar taip, – nerūpestingai tarstelėjo Gabrielis, – bus labai smagu stebėti, kaip tu grumiesi su šiuo neregėtos tobulybės iššūkiu.

Nikas nugurkė didelį mauką alaus, atsilošė, pliaukštelėjo delnais į stalą.

– Apgailestauju, bet teks nusivilti. Nesirengiu grumtis su jokiais iššūkiiais.

– Vaje. Tai kaipgi išsisuksi nuo damų žabangų? Londonietės – neprilygstamos medžiotojos.

– Nieko jos nepeš, jei grobis dings iš akiračio, – atkirto Nikas.

– Išvyksti? – Gabrielis visai neapsidžiaugė. – Kur?

Brolis patraukė pečiais.

– Ilgokai užsisėdėjau svetingame Londone. Gal trauksiu į žemyną. Į Rytus. Į Ameriką. Roki? Mėnesių mėnesius spirgi leisti į nuotykius. Kur keliautum?

Turkas susimąstė.

– Tik ne į Rytus. Nesinorėtų pakartoti ankstesnės viešnagės patirties. Tuos kraštus verčiau lankstu aplenksiu.

– Suprantama, – neprieštaravo Nikas. – Tada keliaujam į Ameriką.

Gabrielis papurtė galvą.

– Užtruksi mažų mažiausiai metus. Ar jau pamiršai, kad turime ką tik debiutavusią seserį, kurią reikia išleisti už vyro? Nepaliksi manęs vieno kapanotis šiuose neabejotina katastrofa pasibaigiančiuose reikaluose – tik todėl, kad pats išsigandai saujelės damų dėmesio.

– Saujelės! – prieštaraudamas sušuko Nikas. – Jų iš-tisas spiečius!

Kiek pamąstęs pridūrė:

– Iš tikrųjų, man nesvarbu, kur keliauti... jei tik ten nebus moterų.

Rokis sunerimo.

– Nė vienos moters?

Nikas susijuokė. Pirmąkart per visą vakarą.

– Na, suprantama, moterų bus. Bet gal nebūtų perdėm įžūlu svajoti apie vietą, kurioje moterys neskaito to absurdiško žurnalo?

Gabrielis kilstelėjo antakį.

– Turbūt ne.

– Nikolai Sent Džonai.

Draugai atsigręžė. Prie jų stalelio stovėjo hercogas Leitonas. Jei ne titulas, iš šio aukšto plačiapečio būtų išėjęs tobulas vikingas – šviesiaplaukio, rūsčiaveidžio vyro veide retai kada sutviksdavo šypsena. Tačiau Nikui dingtelėjo, kad Leitonas šįvakar atrodo dar niauriau nei įprastai.

– Leitonai! Prisėsk prie mūsų, – jis koja prisitraukė arčiausiai stovinčią kėdę. – Išgelbėk mane nuo anūdviejų.

– Apgailestauju. Negaliu čia užsibūti, – atkirto hercogas. – Visur tavęs ieškojau.

– Tu ir visa Londono moterija, – prunkstelėjo Gabrielis.

Hercogas nudavė jo nenugirdęs. Visu stambiu kūnu klestelėjo ant kėdės, pirštines nutėškė ant nudrengto medinio stalo. Paskui atsigręžė į Niką ir, veik atskyręs Rokį su Gabrieliumi nuo pokalbio, tarė:

– Vargu ar tau patiks mano prašymas.

Nikas mostelėjo padavėjai atnešti stiklą viskio. Bičiulio akyse švietė akivaizdus sielvartas.

– Ar ketini jį apvedinti? – sausai pasidomėjo Gabrielis.

Leitonas nustebeš įsipitrijo į jį.

– Ne, – atrėžė.

– Tada manyčiau, kad brolis mielai išklaუს tavo prašymą.

Hercogas nugurkė didelį gurkšnį viskio ir pažvelgė į Niką.

– Nebūčiau toks tikras. Atėjau pas Nikolą, bet ieškau *bulano*.

Stojo ilga tyla, žodžiai palengva apsklendė stalą. Rokis ir Gabrielis įsitempė, bet netarė nė žodžio, tik nukreipė žvilgsnį į Niką. Šis pasilenkė, užsikvėpė dilbiais ant subraižyto stalviršio, suglaudė pirštų galiukus. Įbedė akis į Leitoną.

– Daugiau tuo nebeužsiimu, – tyliai atsakė.

– Žinau. Prašau ypatingos būtinybės prispirtas.

– Ką reikia seksti?

– Mano seserį. Ji pabėgo.

Nikas atsilošė.

– Nesivaikau bėglių, Leitonai. Pamėgink laimę Lenktojoje gatvėje.

Leitonas irzliai pasilenkė.

– Dėl Dievo meilės, Sent Džonai! Juk supranti, kad negaliu to daryti. Žinią bemat išspausdins visi laikraščiai. Man reikia *bulano*.

Nikas krūptelėjo. Daugiau sekliu nedirbs.

– Šia veikla nebeužsiimu. Pats žinai.

– Sumokėsiu, kiek tik paprašysi.

Rolstonas nusikvatojo.

– Kas čia tokio juokingo? – suniurzgė hercogas.

– Juokinga tikėtis, kad brolis priims užmokestį. Abejoju, ar taip palenksi jį savo pusėn, Leitonai.

Hercogas nudelbė jį rūsčiu žvilgsniu.

– Žinai, Rolstonai, nesi mano mėgstamiausias dvynys.

– Daugelis tau pritartų, – atsiliepė markizas. – Patikėk, ši mintis manęs visai nežavi. Iš tikrųjų, prisipažinsiu: esu

mažumėlę nustebęs, kad teikeisi čia koją įkelti ir netgi kalbiesi su „įtartina veisle“ – ar ne šitaip mus vadini?

– Gabrieli, gana, – Nikas užčiaupė brolių, kol šis dar nenuklydo gilyn į praeitį.

Leitonas bent jau malonėjo suglumti.

Daugelį metų Sent Džonų dvyniai, patys būdami aristokratai, kentė jaunojo Leitono panieką. Skandalo šešėlis, apsiautęs Rolstonų namus brolių vaikystėje, kai iš namų pabėgo motina palikdama sutuoktinį ir šeimą, pavertė juos idealiu tobulesnių aukštuomenės šeimų taikiniu. Leitonas, jų bendramokslis Etono koledže, nepraleisdavo nė menkiausios progos priminti dvyniams apie gėdingą motinos poelgį.

Vieną dieną Leitonas nuėjo per toli ir Nikas prirėmė jį prie sienos.

Muštynės su hercogu – į tokius dalykus Etone pro pirštus nežiūrėdavo. Antrąjį markizo sūnų būtų be jokių skrupulų išmetę iš koledžo, jei ne dvynys – Gabrielis prisiėmė kaltę. Būsimasis markizas Rolstonas iškeliavo namo, o tarp Leitono ir Niko įsivyravo trapios paliaubos. Niekas taip ir nesužinojo, kas iš tiesų atsitiko.

Paliaubos palengva peraugo į savotišką draugystę, suvešėjusią vėlesniais studijų Etone metais, tačiau apvytusią, kol Nikas klajojo po žemyną. Leitonas paveldėjo hercogystę ir dosniai parėmė Niko ir Rokio ekspedicijas į atokius, neištyrinėtus Rytų užkampius. Bičiulis nemenkai prisidėjo prie *bulano* atsiradimo.

„Bet ano Niko nebėra.“

– Ką žinai?

– Nikai... – pagaliau prabilo nuo pat hercogo pasirodymo tylėjęs Rokis, bet Nikas kilstelėjo ranką. – Tik smalsauju.

– Žinau, kad sesuo pabėgo. Pasiėmė pinigus ir saujelę jai vertingų daiktų.

– Kodėl?

Leitonas papurtė galvą.

– Neįsivaizduoju.

– Visada būna priežastis.

– Galbūt... bet man ji nežinoma.

– Kada?

– Prieš dvi savaites.

– Ir tik dabar atėjai pas mane?

– Džordžiana ruošėsi į Batą. Aplankyti giminaitės. Tik po dešimties dienų susizgribau, kad sesuo mane apdūmė.

– Jos kambarinė?

– Įbauginęs išpešiau, kad Džordžiana patraukė į šiaurę. Tiek tarnaitė ir težinojo. Sesulė apdairiai sumėtė pėdas.

Nikas atsilošė. Mintys dūzgė, gyslomis šniokštė energija. Kažkas bus pagelbėjęs merginai. Matyt, tebepadeda, jeigu ji iki šiol nepasidavė ir negrįžo pas brolių. Jau metų metus nesekęs niekieno pėdsakais, Nikas susizgribo pamiršęs, koks malonumas užplūsta imant naujos paieškos.

Tačiau šiai veiklai jo gyvenime vietos nebėra.

Jis sutiko neramų hercogo žvilgsnį.

– Ji mano sesuo, Nikai. Pats žinai – jei tik būtų kokia kita išeitis, pagalbos neprašyčiau.

Žodžiai įsmigo tiesiai į širdį. Ir Nikolas Sent Džonas turi seserį. Iš kailio išsinertų, kad tik ją apsaugotų.

„Velniava.“

– Milorde?

Nikas grįžtelejo nedrąsaus moteriško balselio pusėn. Į jį susmigo dievinantys netoliese trypčiojančių dviejų jaunučių merginų žvilgsniai.

- Klausau? – įtariai atsiliepė jis.
- Mes... – prabilo viena, bet susidrovėjusi nutilo.
Kita stumtelėjo bičiulę į priekį.
- Mes esame gerbėjos.
- Nikas sumirkčiojo.
- Kieno?
- Jūsų.
- Mano?
- Tikrai taip!

Viena iš merginų plačiai nusišypsojo ir žengė artėliau.
Rankose laikė kažką, labai panašų į...

Nikas tyliai nusikeikė.

- Gal malonėtumėte pasirašyti žurnale?

Jis kilstelėjo ranką.

– Mielai pasirašyčiau, mergaitės, bet pasirinkote ne tą brolių, – Nikas mostelėjo į Gabrielį. – Lordas Nikolas ana ten.

Rokis suprunkštė iš juoko. Abi merginos jaudulingai sukriženo. Žvilgsniai kaipmat nukrypo į markizą Rolstoną – stulbinamai dailų jų medžiojamos aukos antrininką.

Gabrielis nedelsdamas ėmėsi vaidmens.

– Su malonumu pasirašysiu, – tarė spindulingai šypsodamasis. – Žinote, turiu prisipažinti, – pridūrė, paėmęs ištiestą rašiklį ir žurnalą, – kad tai pirmas vakaras, kai būdamas kartu su broliu mėgaujuosi damų dėmesiu. Rolstoną visada laikė dailesniu dvyniu.

- Ne! – paprieštaravo merginos.

Nikas užvertė akis.

– Tikrai. Kiekvienas pasakytų, kad markizas – gražesnis Sent Džonas. Esu tikras, nesyk tai girdėjote, – Rolstonas pažvelgė į gerbėjas ir nutaisė žavingiausią

šypsena. – Nesidrovėkite to pripažinti, merginos. Aš neįsižeisiu.

Jis pakėlė žurnalą ir visiems parodė viršelį. Antraštė skelbė: „Šiandien numeryje! Dėmesio verti Londono jaunikai!“

– Taip... nėra abejonių, šis žurnalas stebuklingai pataisys mano reputaciją. Negaliu atsidžiaugti. Pagaliau visi sužinos, kad ieškau žmonos!

Merginos vos nenuualpo iš jaudulio.

Nikas niūriai dėbtelejo į Leitoną.

– Šiaurė, sakei?

– Taip.

– Šiaurė bekraštė. Išstisas savaitės ieškosime, – perspėjo Rokis.

Niko žvilgsnis nukrypo į porelę palei Gabrielio alkūnę mindžikuojančių susijaudinusių merginų, tada grįžo prie draugų.

– Nekantrauju leistis į kelią.

Sudomino? Pirkite knygą
SKANDALINGOS MEILĖS PAMOKOS
ir skaitykite istoriją iki pabaigos

Nikolas Sent Džonas, populiaraus Londono moterų žurnalo pavadintas „geidžiamiausiu jaunikiu“, nebeatsigina ištekėti pasiryžusių damučių dėmesio. Kai likimas pamėtėja progą pabėgti iš aukštuomenės, Nikas nedelsdamas ja pasinaudoja – ir atsiduria neįtikėtina užsispyrusios, pašėlusiai patrauklios moters kelyje!

Tituluoto švaistūno duktė ledi Izabelė Taunsend turi pernelyg daug paslapčių ir per mažai pinigų. Savo dvare Izabelė tvarkosi gana sumaniai, bet žinia apie tėvo mirtį išmuša merginą iš vėžių ir priverčia sukti galvą, kaip išsaugoti jaunėliui broliukui priklausantį palikimą. Gali būti, kad nuodėmingai gražus svajonių jaunikis lordas Nikolas Sent Džonas – vienintelis jos išsigelbėjimas.

Tačiau ledi nevalia prarasti budrumo ir šiukštu neiškrėsti ko nors beatodairiško... kaip antai beprotiškai, aistringai įsimylėti.

